

Čís. 12788.

Majetkoprávní smlouvy místních školních rad v Čechách nepodléhají schválení vyšších školních orgánů okresních a zemské školní rady.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, Rv I 562/32.)

Školní obec B. v Čechách, zastoupená místní školní radou, domáhala se proti žalovaným neobmezenosti svého vlastnictví k pozemkům, jichž nabyla kupní smlouvou ze dne 2. prosince 1909. Žalovaní namítli mimo jiné, že kupní smlouva ze dne 2. prosince 1909 jest neplatná, ježto nebyla schválena orgánem nadřízeným žalobkyni. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Soud vzal v úvahu, že pro úpravu školství v Čsl. republice mimo jiné zákony platí zákon ze dne 24. února 1873 čis. 16 zemského zákoníka a ze dne 24. února 1873 čis. 17 zemského zákoníka a zákon ze dne 9. dubna 1920 čis. 292 sb. z. a n., prv uvedený zákon potud, pokud jeho ustanovení neodporují zákonu posléz uvedenému. Paragrafem 38 zákona ze dne 9. dubna 1920 čis. 292 sb. z. a n. bylo prohlášeno, že vládním nařízením bude stanovena doba, kdy ostatní ustanovení tohoto zákona budou provedena, a podle nařízení ze dne 6. listopadu 1920 čis. 605 sb. z. a n., §§ 17 až 32 řečeného zákona nabývají účinnosti dnem vyhlášení tohoto nařízení, t. j. dnem 13. listopadu 1920. V § 25 cit. zákona se stanoví, že místní školní rada jest povinna a oprávněna pečovati o budovy a o pozemky školní, aniž uvedeno, že jest potřebí schválení nadřízenými orgány. Poněvadž trhová smlouva ze dne 2. prosince 1909 byla ujednána ještě za platnosti zákonů ze dne 24. února 1873 čis. 16 a 17 zemského zákoníka, bylo se zabývati i otázkou, zda s hlediska těchto zákonů bylo ku platnosti smlouvy potřebí jejího schválení, čili nic. Z těchto zákonů nikde nevychází najevo, že trhová smlouva potřebovala k platnosti schválení nadřízených orgánů, neboť z ustanovení § 14 zák. ze dne 24. února 1873 čis. 17 z. zák. ještě neplyne, že trhová smlouva potřebovala ku platnosti schválení nadřízeného úřadu. Ostatně žalovaná strana ani nepotvrdila, tím méně prokázala, že proti usnesení místní školní rady, kterým se rozhodla koupiti sporný pozemek, byla podána stížnost a že měla úspěch. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Co se týče výtky nesprávného právního posouzení věci v tom směru, že trhová smlouva jest neplatná proto, že nebyla schválena nadřízenými školními orgány, tu, nehledíc ani k tomu, že dosud o zrušení této smlouvy a tím o vlastnictví žalující strany k pozemku zakročeno nebylo, nelze výtce té přiznati oprávnění. Ani v zemském zákoně ze dne 24. února 1873 čis. 16 zemského zákona ani v zemském zákoně ze dne 24. února 1873 čis. 17 zemského zákona není vyslovena závislost místních školních rad na vyšších školních orgánech okresních a zemské školní rady pokud se týče poměrů hospodářských v tom směru, že by majetkoprávní smlouvy podléhaly schválení jmenovaných vyšších školních úřadů. Z ustanovení § 3 prvního zákona, jehož se odvolání

dovolává, nic takového neplyne, naopak § 2 téhož zákona ustanovuje, že místní školní radě přísluší zřizovati a udržovati školní stavení atd., a podle § 3 téhož zákona okresní školní radě přísluší dozor nad tím, by školní obec ony závazky plnila, a v témže smyslu předpokládá i § 26 cit. zákona č. 16/1873 zemského zákona, že jest školní obec povinna opatřiti náklad na vystavení nevyhnutelné budovy školní a může se jen dožadovati příspěvku z peněz zemských. Ustanovení § 26 cit. zákona č. 17/1873 zemského zákona, jehož se odvolání také dovolává, zřejmě vztahuje se jen k tomu, zda se má škola zříditi nebo rozšířiti a zda jsou pro to podmínky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Názor dovolatelů, že trhová smlouva ze dne 2. prosince 1900 jest neplatná, poněvadž nebyla schválena nadřízeným úřadem, nemá, jak správně uvedl již odvolací soud, opory v zákoně, poněvadž ani z dovolaného § 3 ani § 26 zákona ze dne 24. února 1873 č. 16 z. z. pro Čechy nic takového neplyne, jak správně uvedl již odvolací soud.

Čís. 12789.

Zákon ze dne 5. května 1933, č. 74 sb. z. an., kterým se dočasně upravuje výkon exekuce proti zemědělcům.

O návrhu na odklad exekuce jest rozhodnouti bez předcházejícího ústního jednání.

Pojem zemědělce ve smyslu zákona č. 74/1933 nelze rozšířiti na veškeré osoby, jimž náleží polní pozemky. Nárok na ochranu zákona č. 74/1933 mají jen ti, kdož se skutečně zabývají zemědělskou prací, hospodařením na zemědělských pozemcích, ať již vlastních nebo pronajatých, a z této činnosti mají přímo neb aspoň převážně pravidelné příjmy, jež zakládají jejich hospodářskou existenci.

Tyto předpoklady musí býti splněny v den podání návrhu na odklad exekuce.

Jest zpravidla věcí navrhovatele, by v návrhu na odklad exekuce podle zákona č. 74/1933 všechny skutečnosti pro rozhodnutí důležité tvrdil a dokazoval, avšak soud se nemá s těmito údaji spokojiti, nýbrž sám vhodným způsobem podle § 55, druhý odstavec, ex. ř. se snažiti, by přesně zjistil veškeré rozhodné skutečnosti.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, R II 260/33.)

Dne 10. května 1933 navrhla dlužnice, by byl odložen exekuční prodej movitostí až na dobu po 31. prosinci 1933 ve smyslu § 1 zákona ze dne 5. května 1933, č. 74 sb. z. a n., ježto jde o exekuci na zemědělský podnik. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Podle potvrzení obecního úřadu neprovozuje dlužnice zemědělství, nemá ani dobytek ani polní nářadí,